
МЕТАХУМАНИСТИЧКИ МАНИФЕСТ

Хаиме дел Вал и Штефан Зоргнер

1. *Шта је то метахуманизам (метачовечност)?* Метахуманизам је критика неких темељних премиса хуманизма, попут слободне воље, аутономије и надмоћи $\epsilon\nu\theta\rho\omega\tau\omicron\iota$ због њихове рационалности. Он продубљује схватање тела као поља релационих сила у кретању, и стварности као иманентног отеловљеног процеса настајања, који се не завршава нужно са одређеним формама, или идентитетима, већ може да се развије у бескрајну *аморфогенезу*. Чудовишта обећавају стратегије за спровођење овог развоја далеко од хуманизма.
2. *Свет је релациони комплекс – метахумано као метатело.* Метахуманистичка критика предлаже продубљивање разумевања стварности као поља релационих тела, или *метатела*, која се не могу квантификовати и која су у сталној промени и односу међусобног конституисања. На овај начин, настојимо да коначно превазиђемо картезијански расцеп између тела и духа, објекта и субјекта, тако што предлажемо виђење духа као отеловљеног рационалног процеса, и тела као релационог кретања, које се одвија од молекуларног и бактеријског, преко индивидуалног и психичког, до друштвеног, планетарног и космичког нивоа, као и унутар других димензија искуства. Није могуће оцртати свеукупност, нити границе сила које конституишу једно метатело, нити она поседују неку крајњу спољашност, иако могу гравитирати око произвољних чворних тачака, које указују на иманентни перспективизам и образовање односа силе.
3. *У смеру општег релационог тела:* Релационалност се традиционално развила у, или се потчинила под, различите системе интензивних правила. Унутар савременог *капитализма афеката*, релационалност се све више потчињава контроли кроз технологије које производе глобално стандардизоване афекте кроз расподелу дискретних кореографија. *Панкореографик* је биополитички метасистем контроле преко кога се *метатела* превентивно присвајају. Могућности поновног присвајања и редефинисања технологије настајања морају бити показане.
4. *У смеру политике кретања и радикалног плурализма:* Радикална плуралистичка политика је непатерналистички покрет који ради кроз структуре моћи на избегавању ретоталитаризације политике. Он не циља на идеално крајње стање, већ наглашава неопходност да се трајно превазиђу савремени изазови, који по нужности искрсавају кроз комбиновање иманентизма, који предлаже метачовек, са перспективизмом постчовека, наглашавајући значај кретања на супрот идентитета.
5. *Метачовек као постанатомско тело:* Предлажемо оспоравање анатомија, облика, картографија, или идентитета, који конституишу хуманистички концепт $\epsilon\nu\theta\rho\omega\pi\omicron\varsigma$ -а, као и технологија које допуштају таквим представљањима да се уобличе. Анатомија, као карта људских и друштвених тела, може да се артикулише само из перспективе која је телу спољашња. Ми оспоравамо картезијански расцеп, који нас поставља за субјекте спољашње објективној стварности и другим субјектима. Кроз поновно усвајање и субверзију технологија опажања, можемо да разградимо услов спољашњости, самим тим и анатомију и судбину тела, не у корист неке нове анатомије, већ постанатомског тела. *Метахуманизам* стога предлаже естетику аморфног, кроз разматрање *метамедија*, *метаобликовања* и *метаформативности*, као могућности да се трајно редефинишу чулни органи.

6. *Метаљуди као метасексуални*: Метасексуалност је *продуктивно стање дезоријентисаности* жудње, које оспорава категорије полног/родног идентитета и сексуалне оријентације. Метатело се не може коначно обухватити категоријама морфолошког пола или рода, већ пре као *аморфогенеза* бесконачних потенцијалних полова: *микрополова*. Оно је *postqueer*. Ми смо изнад разумевања рода као перформатива. Метапол не само да оспорава диктатуру анатомског, гениталног и бинарног пола, већ такође и границе врсте и интимности. Пансексуалност, секс у јавности, *poliamoria*, или добровољни сексуални рад су средства да се редефинишу сексуалне норме до отворених поља релационалности, где модалности афекта реконфигуришу границе сродства, породице и заједнице.
7. *Редефинисање науке и знања*: Иманентизам и перспективизам не морају бити међусобно противречне замисли – ми их заступамо обе! Ипак, предлажемо неопходност увођења иманентности у производњу знања, као и ревидирање окошталих структура. Перспективе су контингентна чворишта унутар стратификованих интензитета *метатела*. Ми подједнако предлажемо експлодирање и разградњу постојећих нивоа, као и кретање кроз његова чворишта, реконфигуришући подједнако перспективе, као и иманентност.
8. *У смеру релационе екологије – метахуманистичка етика*: *Метатело* треба разумети као одрживо релационо тело које укључује у себе $\Xi\nu\theta\rho\omega\pi\omicron\iota$, друге врсте, технологију и животну средину. Метахуманистичка етика обавезује се да доведе до форми интеракције који избегавају сталну надмоћ једне силе у односу на другу, како би се извесна ненасилна равнотежа изнова и изнова успостављала.
9. *У смеру трансформације, аморфогенезе и појаве настанка метаљуди*: Нема потребе да се разлучује генетско побољшавање од класичног образовања. И једно и друго се ослања на неблаговремене дистинкције, или користи представе нормативног режима, које нису универзалне, већ су резултат патерналистичких политичких технологија афективне производње. Процесе измена *метачовека* разумемо као текуће типове *аморфогенезе* релационог тела, при чему је све подједнако подложно актуелној критици.
10. *Шта је то метахумано?* *Метахумано* није ни постојана стварност, ни суштина, ни идентитет, нити је то утопија, већ један отворен скуп стратегија и кретања у садашњости. Оно указује на потребу да се детериторијализују слојеви моћи и насиља и подстакну нови облици отеловљене рационалности кроз производњу *граничног тела* које делује унутар постојећих ограничења и редефинише их. Једно *micro-recherche* узима у обзир генеалогичке тѐлā, кретања и афеката у сврху, како оспоравања постојећих режима, тако и произвођења нових облика отпора и испољавања.